

joan baltista xunquera

EL PIANO

*Un poema és un enfilall d'imatges.
Una noia, un sospir.*

*I un piano
és un cavall ardit, lluent i jove,
en una cursa folla,
que corre sobre d'una carretera
de notes musicals.*

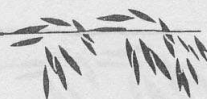
*Cada passa és un so,
un batec de marfil,
una rialla forta que s'escapa
pel nacre de les dents.*

(Barcelona, 1935)

ELS XIPRERS DEL CEMENTIRI

*Flames verdes,
aristocràtiques,
greixoses de suc de morts.
Inflexibles vigilants,
erts contempladors de tombes
i d'escenes lamentables de difunts i de parents.
Arbres a la fi,
símbols de tristesa, penyores de soledat. . .
Cecs i sords, i muts i immòbils,
amb els rostres estirats
esperant el pas dels segles,
decorant totes les places dels fossars.*

(Lleida, 1929)

EL FONOGRAF

*Converses enrotllades,
instruments comprimits,
cançons espiritistes,
simfonies evangèliques,
jocs de màgia.*

*Aparell delicat
que menja corda
i no vol fer soroll si no se'l punxa.*

*Només parla,
i els fabricants s'entesten a dotar-lo
d'una orella monumental,
oh paradoxa!, que l'ajuda a parlar.*

*Ahir fonògraf, avui pianola,
jo, però, sóc modern i prefereixo
en lloc d'ells una gramola.*

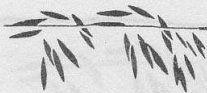
(Lleida, 1929)

EL CALB

*Duu un mirall de pell
de color de carn
del front al clatell.*

(Lleida, 1930)

Del llibre "Detalls Primordials"

UNA MAQUINA D'ESCRIURE

*Martellades d'infant,
cada truc una lletra o un signe,
esquelet de rialla
que dura tot el temps que els dits teclegen.
Abecedari de motlles,
i una cinta pintada
que deixa mica a mica
la saba de la seva vida.*

*Ferros niquelats,
rodes, fixadors,
tabuladors i barres dentades,
senyals, espais, subjectadors,
carro silenciós.*

*Standard, Typewriter,
escriure enraonant,
sorolls no intel·ligibles.
Monotonia de l'escriure
que trenca els tímpan del nostre veí
i l'enerva i li dona febre.*

*Màquina d'escriure,
analfabeta,
que només obeeix a qui sap escriure.*

(Lleida, 1930)

